

Sygn. akt V U 433/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2015 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: star. sekr. sądowy Magdalena Pańków

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2015 r. w Legnicy

sprawy z wniosku A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 16 kwietnia 2015 r.

znak (...)

oddala odwołanie.

VU 433/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 kwietnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawcy A. S. prawa do emerytury. W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony wobec wymaganych ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) 15 lat okresów wykonywania pracy w szczególnych nie udowodnił żadnego takiego okresu. Jednocześnie organ rentowy nie uznał za udowodniony jako okres pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia wnioskodawcy we (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) we W. od 22 czerwca 1973 r. do 08 maja 1992 r. ponieważ w przedłożonej dokumentacji źródłowej w postaci kartotek, umów o pracę i angaży wynika, iż były to prace w szczególnych warunkach wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie można również ustalić przynależności resortowej zakładu pracy. Z analizy składników wynagrodzeń wynika, iż pracodawca nie wypłacał dodatku za szczególne warunki. Ponadto dołączone do wniosku świadectwo powołuje się na przepisy, które uprawniają jedynie do wzrostu emerytury, a nie do obniżenia wieku emerytalnego.

W odwołaniu od powyższej decyzji A. S. stwierdził, iż przepracował 19-ście lat w zawodzie cieśli budowlanego.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie, uzasadniając swoje stanowisko jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. wiek 60 lat życia ukończył w dniu (...)r. i niespornie na dzień 01 stycznia 1999 r. posiada ponad 26 lat okresów składkowych i nieskładkowych, nie jest on członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(niesporne)

W okresie od 01 września 1971 r. do 08 maja 1992 r. A. S. był zatrudniony we (...)Przedsiębiorstwie (...) S.A. (...) SA” na stanowisku cieśli.

d o w ó d: świadectwo, k. 4 w tomie III akt rentowych.

akta osobowe.

Pracę tę wykonywał na obiektach przemysłowych na terenie kraju. Do obowiązków wnioskodawcy należało wykonywanie przede wszystkim szalunków fundamentów obiektów przemysłowych oraz rusztowań drewnianych.

d o w ó d: zeznania świadków: Z. J., e-protokół, k. 18, 00:08:00-00:12:00,

M. J., e-protokół, k. 18, 00:14:00-00:17:00

wyjaśnienia wnioskodawcy, e-protokół, k. 18, 00:18:00-00:20:00.

W świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach wskazano, że A. S. był zatrudniony we (...) Przedsiębiorstwie (...) S.A. (...) S.A.” we W. w okresie od 01 września 1991 r. do 08 maja 1992 r., w tym w okresie od 22 czerwca 1973 r. do 08 maja 1992 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace polegające na wykonywaniu rusztowań stałych i deskowaniu elementów na wysokości na stanowisku cieśla wymienionym w wykazie A, Dział V, poz. 2 pkt 3 stanowiącym załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 11 MGPiG z dnia 26 sierpnia 1988 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w budownictwie, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wzrostu emerytury.

dowód: świadectwo w aktach rentowych, tom III, k. 4.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzn. Emerytura powyższa przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

W rozpoznawanej sprawie zastosowanie znajdują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z § 4 tego rozporządzenia, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W sprawie bezspornym był fakt, że na dzień 01 stycznia 1999 r. wnioskodawca posiada wymagane 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, nie jest członkiem OFE oraz na dzień wydania zaskarżonej decyzji (16 kwietnia 2015 r.) miał ukończone 60 lat życia; wiek 60 lat ukończył w dniu (...)

Sporną kwestią wymagającą ustalenia Sądu było natomiast to, czy wnioskodawca posiada nadto 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Zaznaczyć przy tym należy, że okres ten może przypadać wyłącznie do dnia 31 grudnia 1998 r. (art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej).

W ocenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wnioskodawca nie udokumentował żadnego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Jednocześnie organ rentowy nie uznał za pracę w takich warunkach zatrudnienia wnioskodawcy we (...) Przedsiębiorstwie (...) (...) S.A.” we W. w czasie od 22 czerwca 1973 r. do 08 maja 1992 r., z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

A. S. twierdził zaś, że w kwestionowanym przez organ rentowy okresie na stanowisku cieśli budowlanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią § 2 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zakład pracy winien wydać pracownikowi zaświadczenie o zatrudnieniu w szczególnych warunkach, opierając się wyłącznie na posiadanej dokumentacji. Dokument taki jest podstawowym dowodem wykonywania tego rodzaju pracy dla organu rentowego rozpoznającego wniosek o emeryturę. Natomiast nie ulega wątpliwości – w świetle stanowiska reprezentowanego w orzecznictwie Sądu Najwyższego – że w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okresów także w oparciu o inne dowody (tak: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., III UZP 48/84, niepubl.). Również w uchwale z dnia 10 marca 1984 r. (III UZP 6/84, niepubl.) Sąd Najwyższy wyraźnie orzekł, że okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą być ustalone w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi niż zaświadczenie zakładu pracy.

Istotny z punktu widzenia rozstrzygnięcia jest fakt, że w spornym okresie wnioskodawca będąc pracownikiem(...) Przedsiębiorstwa (...) S.A. (...) S.A.” we W. był zatrudniony w budownictwie i jak wynika z zebranego w sprawie materiału (zeznania świadków oraz wynikający ze świadectwa pracy, niekwestionowany przez strony fakt zatrudnienia A. S. na stanowisku cieśli budowlanego) wykonywał typowe dla takiego stanowiska roboty ciesielskie polegające na wykonywaniu szalunków fundamentów obiektów przemysłowych oraz rusztowań drewnianych.

Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do wcześniejszego przejścia na emeryturę wymieniono wyłącznie w stanowiącym załącznik Nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykazie A. Potwierdzając fakt wykonywania pracy w szczególnych warunkach prawidłowo pracodawca wprost stwierdził, iż wykonywane przez ubezpieczonego prace uprawniają jedynie do wzrostu emerytury. Nawet więc pracodawca nie stwierdził faktu wykonywania pracy w szczególnych warunkach uprawniającej do wcześniejszego przejścia na emeryturę.

Należy także wskazać, iż wykonywanie pracy na stanowisku określonym w zarządzeniu resortowym, której nie wymieniono w wykazach A i B, stanowiących załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń społecznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., I UK 41/05, OSNP 2006/19-20/306), Stąd też niewystarczającym jest wskazanie, że praca była wykonywana na stanowiskach określonych jedynie w akcie branżowym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 25 czerwca 2014 r., III AUa 159/14, LEX nr 1489149).

Zgodnie ze stanowiącym załącznik Nr 1 do wymienionego wyżej rozporządzenia z dnia 07 lutego 1983 r. wykazem A, Dział V, poz. 2, w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych pracami w szczególnych warunkach są wyłącznie roboty przy budowie oraz remoncie chłodni kominowych i kominów przemysłowych. Ponad wszelką wątpliwość, nie tylko w świetle treści zeznań świadków, ale również także twierdzeń ubezpieczonego, A. S. nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy robót przy budowie oraz remoncie chłodni kominowych i kominów przemysłowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że wnioskodawca nie wykazał, by w spornym okresie zatrudnienia wykonywał prace kwalifikowane przez rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego, w wymaganym wymiarze 15 lat.

Sąd zatem na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. pozbawione uzasadnionych podstaw odwołanie oddalił.